

Lipilaari (den falske)

I Tornedalen efter andra världskriget var det stort behov av bostäder, i de lite större samhällena. Detta var tiden innan urbanisering och flyttlassen till Stockholm och Göteborg började gå. Verkstads- och tekoindustri samt fartygsvarv skulle ju snart börja ropa efter arbetskraft.

I ett av dessa större samhällen låg ett flerfamiljshus med fyra lägenheter. Där bodde hyresvärden tillika husägaren i en lägenhet. Medan de andra tre beboddes av familjer med barn i skolåldern. Själv skulle husvärden föredragit äldre folk med barnen utflugna, men hyresintäkterna gick före.

Till en början gick livet sin gilla gång. Sen tyckte Gunborg, en av mödrarna i huset, att hyresvärden började uppträda lite udda. När snön helt försvunnit och cyklarna togs fram kom denne med invändningar om att cyklarna inte skulle ligga och 'drälla' hursomhelst utan låsas in i uteboda efter användning.

- Men inte kan herr Fahle begära att vi eller barnen varenda gång vi kommer ska behöva sätta cyklarna i bodan, tyckte Gunborg.

- Jo efter 18.00, svarade han torrt.

- Men Fahle har ju själv barn och vet att dom har med kompisar ibland.

- Mina är nästan vuxna så det har jag nästan glömt. Men i bodan ha de stått för det mesta. Och cyklar är begärliga saker att roffa åt sig.

- Det kommer inte funka med bodan. Det vi

skulle behöva är ett cykelställ, invände Gunborg.

- Men frun, det är väl upp till er hyresgäster att se till att rekommendationer efterlevs. Och frun är nog inte i stånd att begära något utöver det tillhandahållna, för så det är ont om lediga bostäder nuförtin, sa Fahle med ett spotskt smil.

Tora och Grethel, de andra fruarna i Fahles kåk, hade en eftermiddag varit på Resia och handlat småplock och en del nyttoting, när de på hemvägen gick förbi sina postlådor.

- Men kolla vem som lagt hänglås på sin låda, anmärkte Tora.

- Jo du, Fahle, det är just en vacker gosse. Den enda utefter hela gatan som tycker sig behöva hänglås. Ellos eller Rowells priskuranter kommer just precis gå ner, fnyste Grethel torrt.

Och innan de nått hemmet rusade Toras 8-årige son Allan ut mot dem på gatan.

- Jo han Herman har varit inne i vårt hem, när vi alla varit borta, sa han med andan i halsen.

- Men vad är det du säger. Tycker vi går in så får jag höra, sa Tora irriterat.

Det pojken sen sa var att husvärden och ägaren Herman Fahle setts gå ut ur Tora och Ernsts lägenhet med egen nyckel utan deras vetskap och tydligen i tron att ingen skulle vara hemma. Men Allan hann få en skymt av honom utan att Fahle uppfattat det och sen snabbt som bara den, sprungit och gömt sig bak knuten. Tordes sen inte visa sig förrän mamman kommit hem.

Inget saknades och inget verkade dock ha rörts, men visst kändes det obehagligt. Och när Gunborg, som bodde vid Fahle 1 trappa upp, fick vetskap om saken, rös hon till. Men fick samtidigt en idé eftersom hon, dottern och maken Ronald helgen därpå skulle åka till Luleå för att fira broderns födelsedag. Avsikten

var att placera en liten tygbit vid ena dörrsidan som ju skulle falla ner om någon öppnade. Dessutom lät hon Fahle enkomst få veta att familjen planerade göra en bussresa till Luleå kommande helg.

Och vid familjen Grahns hemkomst på söndagen besannades Gunborgs farhågor. Dörrn hade öppnats och tygbiten låg på golvet.

- Ja Ronald, vi har en lipilaari till hyresvärd. Vet du Ann-Britt vad lipilaari betyder? Jo en person man inte kan lita på. Inget stulet, men bara veta att hux-flux kan hyresvärden kika in utan egentlig anledning när man som hyresgäst inte är hemma, är skäl nog att sjappa. Att han sen i övrigt inte är tillmötesgående, gör inte saken bättre. Tycker vi börjar se efter annat boende.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BenGust med Poeter.se id #90554 innehar upphovsrätten